

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. M. R.**, zast. Mgr. Petrem Smejkallem, advokátem se sídlem Na Sadech 2033/21, České Budějovice, proti žalovanému: **První náměstek policejního prezidenta**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2013, č. j. PPR-29010-5/ČJ-2012-990131, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 Ad 6/2013 – 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5.000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce advokáta Mgr. Petra Smejkala.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Letecké služby ve věcech služebního poměru č. 90/2012 ze dne 19. 11. 2012, jímž byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky v souladu s § 42 odst. 1 písm. m) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*služební zákon*“). Podle názoru žalobce bylo rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť žalovaný v rozporu se zákonem nezohlednil žalobcův procesní úkon – zpětvzetí žádosti o propuštění, a řízení nezastavil.

[2] Rozsudkem Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) ze dne 29. 9. 2016, č. j. 6 Ad 6/2013 - 32, bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Městský soud dospěl k závěru, že služební zákon obsahuje komplexní úpravu zpětvzetí žádosti o propuštění ze služebního poměru, a to i ve vztahu k odvolacímu řízení, tudíž není na místě aplikovat subsidiárně úpravu obsaženou ve správním řádu.

Městský soud však shledal důvodnou námitku žalobce, že služební funkcionář rozhodující o odvolání postupoval v rozporu se zákonem, pokud nepřihlédl k úkonu žalobce, jímž disponoval předmětem řízení (tzn. ke zpětvzetí žádosti o propuštění), napadené rozhodnutí nezrušil a řízení nezastavil, jak by bylo v souladu s § 190 odst. 8 věty druhé ve spojení s § 179 služebního zákona.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 10. 2017, č. j. 3 As 295/2016 – 29, vyhověl, napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušujícího rozsudku zdejší soud uvedl, že § 179 služebního zákona nelze na odvolací řízení podle tohoto zákona použít. Pokud je již o žádosti o propuštění v I. stupni rozhodnuto, nelze právně účinně vzít tuto žádost zpět. Městský soud tedy nesprávně dovodil, že žalovaný měl zrušit rozhodnutí I. stupně a zastavit řízení podle § 190 odst. 8 věty druhé ve spojení s § 179 služebního zákona.

[4] Městský soud poté věc znovu projednal, shledal žalobu nedůvodnou, a rozsudkem označeným v záhlaví ji zamítl. Dospěl přitom souladně s právním názorem zdejšího soudu k závěru, že žalobce nemohl jím podanou žádost o propuštění vzít v rámci svého odvolání účinně zpět. Zpětvzetí žádosti o propuštění tudíž nemohlo vést k ze zrušení rozhodnutí I. stupně a zastavení řízení podle § 190 odst. 8 věty druhé ve spojení s § 179 služebního zákona.

[5] Proti novému rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítal, že správní řád je nutno užít subsidiárně i ve správních řízeních dle služebního zákona. Právní úprava odvolacích řízení ve služebním zákoně není úpravou komplexní, jednak protože taková interpretace služebního zákona by vedla k závěru, že odvolací řízení podle služebního zákona nelze z žádných důvodů zastavit, a jednak protože § 190 služebního zákona není ucelenou úpravou odvolacího řízení a jeho průběhu. Stěžovatel také poukázal na skutečnost, že řízení o žádosti o propuštění ze služebního poměru se obecně nikterak neliší od řízení o žádosti podle správního řádu, ve kterém lze vzít žádost zpět i v průběhu odvolacího řízení. Závěrem stěžovatel uvedl, že výklad služebního zákona provedený městským soudem není ústavně konformní, neboť je vyložen ve prospěch správního orgánu, a tím je v rozporu s právem stěžovatele na svobodnou volbu povolání a na spravedlivý proces.

[6] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřipustnost, a pokud k tomu zdejší soud neshledá důvody, aby ji zamítl jako nedůvodnou.

[7] Jelikož Nejvyšší správní soud v předmětné věci již jednou rozhodoval, bylo nutné vypořádat se nejdříve s otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), totiž platí, že kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

pokračování

[8] Stěžovatel ve své kasační stížnosti brojil výlučně proti posouzení právní otázky, kterou Nejvyšší správní soud již posuzoval a postavil najisto v řízení o předcházející kasační stížnosti žalovaného (viz výše). Zdejší soud přitom v předcházejícím řízení vyslovil závazný právní názor, kterým se městský soud bez výjimky řídil, a v souladu s ním i v napadeném rozsudku rozhodl.

[9] S ohledem na uvedené nezbyvá než uzavřít, že předmětem posouzení kasační stížnosti by měla být otázka zdejším soudem již zodpovězená v předcházejícím řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto nynější kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl jako nepřipustnou.

[10] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., dle něhož přiměřeně platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. března 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu